

smyslu tohoto výnosu dlužno za hromadné dopravní prostředky, jichž úředník je povinen užít, pokládati jenom ty, které dosavadními předpisy za takové byly uznány, pokud výnos sám výslovně nestanoví jinak.

Povinnost úředníků užít při úředních cestách hromadného dopravního prostředků, vyslovena byla nejprve výnosem min. fin. z 10. března 1849 č. 158 ř. z. ohledně železnic, výnosem téhož min. z 8. března 1851 č. 62 ř. z. rozšířena byla na parolodi a posléze min. nař. z 16. června 1887 č. 80 ř. z. na parní tramvaye a elektrické dráhy. Z ustanovení druhého odstavce nařízení právě citovaného, které ohledně zaměstnanců náležejících do kategorie služů nařizuje — chtějíc zřejmě pro tyto dáti normu odchýlnou, — že jsou povinni užít také dráh, koňské, omnibusů a dostavníků, vyplývá jasně, že úředníkům tuto povinnost ukládati nechce, a že ohledně těchto povinností užítí dopravních prostředků hromadných omezuje toliko na železnice, parolodi, parní tramvaye a elektrické dráhy.

Ustanovením věty první bodu 2. výnosu shora citovaného předpis ten zachován byl výslovně v platnosti. Ostatně nemohl by ani pouhý min. výnos, uveřejněný toliko cestou služební, platnou právní normu, jakou jest min. nařízení, publikované v říšském zákoníku, měniti, a eventuální výnosem takovým stanovené nové povinnosti úředníků mohly by míti platnost jen ohledně nových výhod jim korelátně přiznávaných.

Druhá věta bodu 2. cit. výnosu obsahuje ovšem úchylku od dosavadních předpisů, ukládajíc úředníkům za povinnost užítí hromadného dopravního prostředku i tehdy, když nemá oddílů roztríděných dle jakosti. Poněvadž mluví — navazujíc na první větu — o »takových dopravních prostředcích«, lze i povinnost v této druhé větě normovanou vztahovati pouze na ty hromadné dopravní prostředky, které již v dosavadních předpisech za takové byly uznány, leč by z dalšího kontextu bylo jasně patrné, že chce i tento dosavadní pojem rozšířiti. Rozšíření takové nutno ovšem hledati v tom, když výnos za hromadný dopravní prostředek, jehož úředníci jsou povinni užítí, uvádí výslovně také »poštovní autobusy«, naproti tomu nestačí ještě všeobecný poukaz »a pod.« k závěru, že výnos chtěl dosavadní předpisy, jež v první větě zachovává nezměněny, modifikovati a povinnost úředníků rozšířiti na všechny hromadné dopravní prostředky bez rozdílu. Ostatně budiž jenom mimochodem podotknuto, že dosavadní terminologie předpisů o náhradě cestovního poštou mezi hromadné dopravní prostředky nepočítá, jak je patrné z ustanovení § 5, odst. 1 a § 6 min. nař. ze 17. září 1897 č. 221 ř. z.

Z toho, co uvedeno plyne, že ani ve smyslu úpravy provedené výn. min. sprav. z 23. června 1920 nelze poštou pokládati za hromadný dopravní prostředek, jehož úředník je povinen při svých služebních cestách použítí.

Spočívá tedy nař. rozhodnutí na nesprávném právním názoru a bylo je proto v základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4386.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení:

* Resoluce poslanecké sněmovny z 16. prosince resp. senátu z 20. pro-

since 1922 o starobních odměnách není právní normou, z níž by úředník mohl vyvozovati právní nárok na uvedenou tam odměnu.

(Nález ze dne 5. února 1925 č. 2068.)

V ě c: Kornel R. v Nitře proti ministerstvu spravedlnosti o starobní odměnu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla žádost st-le, kterou se domáhal přiznání starobní odměny 900 Kč ročně ve smyslu resoluce poslanecké sněmovny z 16. prosince resp. senátu z 20. prosince 1922 a prov. výnosu min. sprav. ze 16. března 1923, poněvadž — neběře-li se v počet povinná služba vojenská, válečná pololetí a justiční služba před složením soudcovské zkoušky, k nimž podle cit. výnosu přihlížeti nelze, — má st-l celkem teprve 26 roků, 1 měsíc a 27 dní služby a nepřesahuje tedy tato služba dobu potřebnou pro dosažení 4. stupně VI. hodnostní třídy — t. j. 25 let — aspoň o 3 leta.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

St-l podáním z 10. dubna resp. z 24. května 1923 vznesl nárok toliko na přiznání starobní odměny ve smyslu resoluce a výnosů citovaných. Jediné tento nárok byl předmětem adm. řízení a nař. rozhodnutí. Jestliže min. odůvodňujíc odepření tohoto nároku vyslovilo, že se presenční služba vojenská st-li nepočítá do služební doby, učinilo to právě j e - n o m v z h l e d e m k u p l a t ň o v a n é m u n á r o k u n a o d m ě n u, a nelze spatřovati v tom rozhodnutí, že se mu nepočítá do služby ani v relacích jiných. Pokud by tedy stížnost snad nař. rozhodnutí takto pojímala a proti němu v tomto směru brojila, je bezpodstatná.

Co se týče nároku na starobní odměnu, opírá jej st-l toliko o svrchu cit. resoluci, dovozuje, že tato neobsahuje žádných směrnic ohledně počítání služby, která je podmínkou přiznání odměny, a že dlužno tedy počítati službu tak, jak plyne z povahy věci a všeobecných zásad. K tomu stačí však odpovéděti, že resoluce, byť i usnesená oběma sněmovnami Národního shromáždění, není žádnou právní normou, a že tudíž ani nemůže býti pro ty, jichž se týče, zdrojem nějakých subjektivních práv ani netvoří pro vládu směrnici právně závaznou, kterou tato byla by povinna se řídit. Nemůže proto st-l z toho, že nař. rozhodnutí dle jeho názoru odporuje smyslu a tendenci oné resoluce, dovozovati žádného porušení nějakého svého subjektivního práva (§ 2 zák. o ss) a jeví se tedy stížnost jeho bezdůvodnou.

Č. 4387.

Samospráva zemská. — Zemští zaměstnanci: * Neznalost úřední řeči zemské správní komise ve Slezsku zakládá nezpůsobilost k výkonu služby ve smyslu § 1 lit. d) pensijních předpisů z 11. února 1920 č. 4048, pro kterou zemský zaměstnanec podle § 110 služ. pragm. slezské může po případě býti dán z úřední moci na odpouštění.

(Nález ze dne 5. února 1925 č. 2133.)